

ikke havde taget de nuværende Toldindtægter til Udgangspunkt for vore Beregninger over den Indtægtsnedgang, som vil fremkomme; men atter her vil jeg bemærke, at vi i saa Henseende have fulgt den Anvisning, som tidligere Finantsministre — den høitærede Finantsministers tre Forgængere — have givet os. Vi have lagt det Grundlag, for hvilket der foreligger Oplysninger, til Grund, og jeg har selv gjort den Rættelse, som maatte gjøres med Hensyn til Totalsummen fra det næstforrige indtil det sidste Aar. Det er fuldkommen sandt, at Indtægtsnedgangen, dersom vi tage det sidste Aars Toldindtægter til Udgangspunkt, vil blive 6 Millioner Kroner, dog vel at mærke kun, naar den samme Indførselsmængde holder sig for Fremtiden, som har været tilfælde i det sidste Finantsaar, men dette er Noget, som ingenlunde kan antages med Sikkerhed at ville indtræffe. Det er vortimod en Erfaringsætning, hvad ogsaa en anden Tale har peget paa, at allerede en Toldreform, som blot vedtager en hensigtsmæssigere Omfordeling af Toldsatserne, bringer en forøget Indtægt, hvilket man saae ved den Toldtariif, der indførtes i 1863, og en hensigtsmæssig Toldnedsættelse vil aldeles useiubarlig frembringe en forøget Indførsel. Det undrer mig saa meget mere, at den ærede Minister har overset dette Moment, som han i Motiverne til det Forslag om Toldafgift af Sukker, det er sat til Forhandling umiddelbart efter denne Sag, selv bemærker, „at det Indtægtstab, som efter den sædvanlige Beregningsmaade vil fremkomme efter Regjeringens Lovforslag, sandsynligvis vil fuldkommen indvindes ved en efter Toldnedsættelsen noget forøget Indførsel af raffineret Sukker.“ Den ærede Minister har altsaa for dette Punkts Vedkommende fuldstændig anerkjendt Grundætningen; men naar man gjør det, maa man virkelig ogsaa her tage dette Moment med i Betragtning, og naar der er Tale om en saadan Nedsættelse, som her er Tale om — jeg taler selvfølgelig ikke om Toldophævelserne — vil det faae en meget betydelig Indvirkning. Skulde jeg, efter den Erfaring, man kan have paa Grundlag af Toldloven af 1863 og forfjellige andre Betragtninger, som jeg ikke her skal forbyde mig i, angive, hvor stor Indtægtsnedgangen sandsynligvis vil blive efter nærværende Lovforslag, vil jeg sige, at den vil blive 4 Millioner Kroner om Aaret, men ikke paa nogen Maade mere, og det uden Hensyn til den almindelige Forøgelse af Indtægter, som svarer til den Forøgelse, vi have haat i de senere Aar. Dertil tager jeg slet intet Hensyn, eller til at Landets Forbrugsevne fremdeles skulde stige i samme betydelige Grad, som i de senere Aar. Jeg forudsætter, at samme Forbrugsevne og Indførselstræng vil være til Stede, og i saa Tilfælde vil Indtægtsnedgangen efter nærværende Forslag blive 4 Millioner Kroner. Naar vi altsaa have fulgt den Beregningsmaade, hvorpaa tidligere Regjeringer have givet os An-

visning, ere vi os vel bevidste, at den ikke træffer npiagtig det rette Forhold, men vi ere os lige saavel bevidste, at vi paa ingen Maade have anslaaet Nedsættelsen for lavt; snarere have vi anslaaet den ikke saa lidt for høit. Vi maa Alle være enige med den høitærede Minister i, at det ikke er nødvendigt, at et Overtud skal bruges til Statte-nedsættelser, eller at det ikke kan finde bedre Anvendelse i andre Diemed; men den meget ærede Minister har meget tydeligt betegnet, til hvilken Anvendelse han da mente, det skulde bruges, nemlig til de extraordinære Udgifter til Krigsvesenet og Forsvarsmidlerne, saaledes som foreslaet fra Krigsministerens Side, og derved har han ganske klart pointeret sit Standpunkt. Vi skulle altsaa i en Række af Aar anvende det betydelige Overtud, vi have, til de extraordinære Forsvarsmidler. Skulle vi altsaa af den Grund standse en Reform i vort Skattevesen, eller skulle vi ikke hellere lade Overtudet komme Befolkningen til Gode og sige til den, hvad sandt er: „Vi tage for store Skatter af Oer, og derfor finde vi os forpligtede til at nedsætte dem“. Naar der bliver Tale om overordentlige Midler, ligger det nær at sige: „De nuværende Skatter indeholde dels Ubilligheder og dels ligefremme Uretfærdigheder, som paa mange Omraader kunne være skadelige for Industrien og Handelsværet; derfor trænge de til Omordning og Nedsættelse, og derfor ville vi ikke af Hensynet til de overordentlige Forsvarsudgifter lade os afholde fra at forandre dem saaledes, at de bedre svare til Befolkningens Skatteevne.“ Det er det Standpunkt, Forslagsstillerne maa hævde lige over for det Standpunkt, den høitærede Minister har indtaget. — Den høitærede Minister har ment, at en stykkevis Reform vilde være heldigere end en almindelig, og støttede dette paa, at det havde været saa vanskeligt at faae en Toldreform gennemført, hvilket skulde fremgaa af den historiske Fremstilling, jeg har givet af Sagen. Ganske vist har det sine Vanskeligheder at faae en Toldreform gennemført, naar der staaer saa modstridende Anskuelser imod hinanden, som her har staaet; men jeg vil dog minde om, at der er slet betydelige Skridt til en Udjevning, og jeg lægger en ikke ganske ringe Vægt paa, at der har fundet en Udjevning Sted imellem Regjeringen og dette Thing. Jeg glemmer ingenlunde derved den Betydning, det andet Thing har; men jeg tror, at den Maade, hvorpaa Regjeringen stiller sig, ganske sikkert ikke vil blive uden Indflydelse paa den Holdning, det andet Thing vil indtage i denne Sag. Derfor er det vistnok en ikke ganske ugrundet Antagelse fra min Side, at det, hvis de politiske Forhold, den politiske Spænding, ikke i sidste Samling havde udviklet sig saa stærkt, som den gjorde, maaske nok vilde have været lykkelig at faae en Toldreform gennemført, naar man tænker paa, hvor vidt den da var naaet. Nu skulle vi altsaa be-